

The Razor's Edge # 26 vraag 2

Leef onbevreesd, sterf onbevreesd.

10 maart 1987 in het Chuang Tzu Auditorium.

Vraag 2

Geliefde Osho,

U kijkt in mijn ogen, en ik verdwijn in de uwe. Ik onderga een communicatie voorbij woorden, voorbij deze wereld. Ik heb U zo lief, alle andere dingen hebben mijn belangstelling verloren. Ik heb zo vaak gehoord dat aan alle goede dingen een einde moet komen. Alstublieft, Osho, vertel me nog eens dat dit niet gaat eindigen.

Prem Devika, de spreuk, "Aan alle goede dingen komt een einde," moet uitgevonden zijn door onverlichte mensen. In het gewone, onbewuste leven, is het waar. Maar de werkelijke goede dingen, die jou enkel in onmetelijk bewustzijn kunnen overkomen, eindigen nooit. Deze spreuk behoort tot de massa.

Maar als je het aan hen die verlicht zijn vraagt, zullen zij zeggen dat goede dingen alleen beginnen maar nooit eindigen. Er is een uitspraak van Gautama Boeddha van dezelfde strekking. Hij zegt: "Slechte dingen hebben geen begin, maar hebben een einde. Goede dingen hebben een begin, maar hebben geen einde." Dit nu komt van een zeer bewust iemand.

Je zegt: "U kijkt in mijn ogen, en ik verdwijn in de Uwe. Ik onderga een communicatie voorbij woorden, voorbij deze wereld. Ik heb u zo lief, alle andere dingen hebben mijn belangstelling verloren."

Daardoor is de vrees in je ontstaan; de spreuk kwam op uit die vrees: "Ik heb zo vaak gehoord dat aan alle goede dingen een einde komt" — het is geen noodzaak; het hangt af van je bewustzijn. Slechts een klein gedeelte van jouw wezen is bewust — een tiende deel; vandaar dat goede dingen erg kortstondig zijn. Als je bewustzijn intenser wordt, beginnen de ervaringen van het goede, van schoonheid, van vreugde, van extase langer te duren.

Als je volledig bewust bent, dan blijft de extase vierentwintig uur per dag bij je, of je waakt of slaapt.

Dus maak je er maar niet druk over. Span je gewoon maar in om meer alert te zijn, meer bewust; en wat je nu ook overkomt zal intenser worden, energiever, het zal een permanente kwaliteit van je worden — een deel van je eigen wezen. Maar dit gebeurt steeds. Wanneer je iets goeds overkomt ligt er altijd tegelijkertijd de vrees op de loer dat het misschien spoedig zal eindigen. En vanwege deze sluimerende vrees, kun je er zelfs niet eens van genieten wanneer het daar is. De vrees vernietigt het moment. Zit niet in over spreuken

die door de onwetende massa zijn gecreëerd. Ze geven uitdrukking aan hun eigen ervaring – in hun leven is het erg zeldzaam dat er iets goeds gebeurt. En het duurt maar zo kort dat ze later, bij het terugkijken, zichzelf niet kunnen overtuigen of het echt gebeurd is of dat zij het maar gedroomd hebben. Was het echt of alleen verbeelding?

En de hele mensheid leeft in angst – angst voor alles. Je kunt niet volledig leven, omdat de dood er is.

Mijn logica is totaal anders: omdát de dood er is, leef zo totaal mogelijk. Omdat je niet zeker omtrent morgen kunt zijn -je hebt alleen dit moment gekregen- kun je je niet veroorloven het leven uit te stellen, want misschien is er geen tijd meer over.

Een van de leerlingen van Confucius vroeg hem: “Meester, kunt u me iets over de dood vertellen en wat er daarna gebeurt?”

Confucius zei tegen hem: “Wil je sterven? Ben je bezig je voor te bereiden op de dood?”

De man zei: “Nee, ik ben me niet aan het voorbereiden op de dood, ik ben erg bang voor de dood. Ik wil zeker zijn dat er niets is om bang voor te zijn.”

Confucius zei: “Wees niet stom. Als je leeft, leef dan ook! En leef totaal en geniet het leven in al zijn dimensies. En als je dood bent, wees dan totaal dood. En als je over de dood na wilt denken, in je graf zul je genoeg tijd hebben. Terwijl je daar ligt, denk dan maar na over de dood. Maar verspil je leven niet met aan de dood te denken.”

Maar de mens is zo bang gemaakt – wat zijn daden betreft, over hoe hij leeft, over zijn fatsoen – dat er geen tijd overblijft om te leven. Angst neemt al die tijd in beslag.

Het stortregent in Warschau. De heren Cohen en Goldberg rennen terug naar huis, ingepakt in hun donkere, orthodoxe Joodse jassen. Maar de regen wordt te hevig en ze zoeken iets om te schuilen. De enige beschikbare plaats is een slagerswinkel. Ze kijken elkaar aan, kijken naar de donkere, zwarte wolken en gaan de winkel binnen. Iedereen staart hen aan en ze zijn helemaal in verlegenheid gebracht. De heer Cohen tracht het ijs te breken, en vraagt terloops: “Hum, hoeveel kost een kilo varkensvlees?”

Precies op dat moment, klinkt er de echo van een ongelooflijke donderklap in de lucht. De heer Cohen rent naar buiten, kijkt naar de hemel en zegt: “Ik vroeg alleen maar naar de prijs.”

Zelfs God is niets anders dan je vrees. Het is niet je liefde, het is je angst.

Is het je nooit opgevallen? Wanneer je in moeilijkheden bent, angst, lijden, dan herinner je je God. Wanneer je blij bent, gelukkig, met een gevoel van welzijn, heb je geen boodschap aan God.

God is een schepping van de angst van de mens.

Als een mens onbevreesd is, heeft hij geen enkel idee van God. Gautama Boeddha heeft geen idee van God. Mahavira heeft geen idee van God. Lao Tzu heeft geen idee van God. Waar is God gebleven? Toen hun vrees verdween, verdween God, de projectie van hun vrees, ook.

Een van de grondbeginselen van sannyas is: ga door met je vrees op te geven, verspil geen tijd. Geniet zo totaal van het leven dat er geen tijd is voor angst. En ik geef je de garantie dat zelfs als de dood komt, je niet bevreesd zult zijn. Heel je levenslange training in onbevreesdheid zal je niet toestaan om bang voor de dood te zijn. Integendeel, je zult je opgewonden voelen want je gaat een onbekende ruimte binnen. Een exploratie – dat is zoals Socrates zijn dood zag. Hij was tot dood door gif veroordeeld door het hof van Athene. Precies toen de zon onderging verzamelden zijn discipelen zich om hem heen. Ze huilden en Socrates zei tegen hen: “Ik heb jullie altijd geleerd om van elk moment te genieten. Ik huil niet en ik ga dood. Jullie zijn levend, en jullie huilen – dat is toch erg vreemd. Ik voel me erg opgewonden, na een lange tijd, want het leven heb ik geleefd. Ik ken het wel maar de dood is een nieuwe ervaring, zo nieuw dat het een uitdaging voor me is om het te onderzoeken.”

De man die buiten de kamer het gif aan het bereiden was had in het verleden vele mensen gedood door dit gif te prepareren. Hij was de expert. Maar hij stelde de bereiding van het gif uit omdat hij, toen hij in het hof naar Socrates stond te luisteren, van de man was gaan houden.

Het hof kon niets tegen hem inbrengen. Het waren allemaal dwergen en hij was een genie. En uiteindelijk, toen ze inzagen dat ze het met argumenteren niet van deze man konden winnen, besloten ze dat het zo te lang ging duren, het was beter om te stemmen.

Dat was een sluwe strategie. En door te stemmen zouden ze de beslissing gaan nemen of Socrates al dan niet tot de dood moest worden veroordeeld. Ze hadden geen bewijs voor misdaad gevonden. Hij had zo goed gepleit en alle blaam tegen zijn persoon vernietigd. Ze hadden geen enkele misdaad kunnen bewijzen. Ze namen hun toevlucht tot een andere methode: stemmen.

En eenenvijftig procent van de mensen stemde dat Socrates gedood moest worden – slechts eenenvijftig procent. Negenenveertig procent stemden voor zijn leven – zelfs de man die het gif moest bereiden had voor zijn leven gestemd. Maar het was zijn werk.... Hij stelde het maar uit, de zon was ondergegaan....

En Socrates vroeg keer op keer; “Wat is er aan de hand? Bij zonsondergang zou het gif aan me gegeven worden. Het wordt laat. Hij ging de kamer uit en vroeg de man: “Waarom treuzel je zo lang?”

Hij zei: “U bent een vreemde kerel! Ik ben van U gaan houden – en nu gaat u het mij zelfs nog moeilijk maken. Mensen zijn blij met enig uitstel, dan kunnen ze tenminste dat beetje meer nog leven. Waarom heeft u zo’n haast om te sterven?”

Socrates zei: “Ik heb het leven geleefd. En ik heb het zo totaal geleefd, ik heb er al het sap uitgeperst. Nu valt er niets meer te onderzoeken. De dood opent een nieuwe deur, een nieuw mysterie. Treuzel niet, ik voel me zo opgewonden. Ik voel me opnieuw jong.”

Als je onbevreesd leeft, zul je onbevreesd sterven. En de mens die geen vrees heeft, heeft geen god, heeft geen hel, heeft geen hemel, want hij weet één ding: waar hij ook is, zal hij in staat zijn net zo mooi, net zo artistiek, net zo esthetisch te leven als mogelijk is.

Oké, Vimal?

Ja, Osho.